Р Е Ш Е Н И Е
№ 40153

гр. София, 16.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 3 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7483** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. К. П. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-002490 от 19.05.2026г. изд. от Е. Б. - ПОЛИЦЕЙСКИ ИНСПЕКТОР КЪМ СДВР, ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ, за налагане на ПАМ по чл.171 т.1,б. „3“ ДД от ЗДвП- временно отнемане на свидетелството за МПС, но за не повече от 12 месеца. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Оспорващият счита, че възприетата от органа фактическа обстановка не кореспондира с действителността. Категорично твърди, че не е участвал в извършването на твърдяното нарушение. Моли се за отмяна на заповедта.
В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява.
Ответникът - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, чрез процесуален представител оспорва жалбата.
От фактическа страна.
На 18.05.2026г. е съставен Съставен АУАН Серия GA №4878668 против Б. К. П. ЕГН [ЕГН], за това че на 18.05.2026г. около 18:10ч. в [населено място] по [улица] с посока на движение от ул.

[населено място] към ул. Х. К. управлява лек автомобил М. Е 320 ЦДИ с регистрационен [рег.номер на МПС] , регистриран на Т. М. Б. ЕГН [ЕГН]. Водачът използва пътищата отворени за обществено ползване не по предназначение, като преднамерено и съзнателно извежда автомобила извън контрол чрез презавиване и форсиране, довеждайки до загуба на сцепление на част от колелата, при което движението на автомобила е напречно и неколкократно навлиза в платното за насрещно движение. Задната част на автомобила не следва предната по начин характерен при използване на пътя по предназначение. За извършеното административно нарушение по ЧЛ..104Б, т. 2 от ЗДвП е предвидено наказание "Лишаване от право да управлява МПС" по чл. 175А, ал. 1 от ЗДвП. Водачът управлява МПС, след като е лишен от това право по административен ред, СУМПС №[ЕИК] - отнето на 03.08.2025Г. с АУАН GA GA3754605/03.08.2025г. и ЗППАМ GPAM-1669611/03.08.2025г. по чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП.
При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП, с която за извършено от П. нарушение е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.
В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка.
От правна страна.
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.
Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.
При проверка материалната компетентност на издателя на оспорената заповед, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган с оглед изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", и 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, съобразно която Отдел ПП при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР могат да издават заповеди по чл. 172, ал. 2 от ЗДвП.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането й. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.
Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със

Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 32/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, сред които по т. 1 – полицейските органи от отдел „Пътна полиия“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 53 заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.
Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.
По материалната законосъобразност на акта:
Освен основание за реализиране на административнонаказателна отговорност по ЗАНН, АУАН е доказателствено средство, с което са констатирани обстоятелствата, послужили като основание за налагане на принудителната административна мярка по реда на АПК. АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 АПК - цитиран е в обстоятелствената част на заповедта. Актът е съставен в присъствието на свидетели - очевидци, които лично са възприели движението на автомобила. В изготвената на л.16 от делото докладна записка е отразено именно ообстоятелството описано след това и в акта и в издадената ПАМ.
С оглед изложеното съдът намира, че отразените в АУАН фактически обстоятелства не са опровергани от жалбоподателя. Оспорената заповед е материално законосъобразна, като административният орган правилно е приложил относимите материално-правни норми. От събраните по делото и обсъдени по-горе доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал посоченото в заповедта МПС и е използвал пътищата, отворени за обществено ползване за други цели. Несъмнено в случая е била нарушена нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, която урежда забраната за водачите на МПС да използват път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. С това свое действие жалбоподателят е извършил нарушение на ЗДвП, чл. 104б, т. 2 ЗДвП, за което нарушение съгласно чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП се предвижда съответно наказание и за което се прилага принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ от ЗДвП.
Според посочената като правно основание за издаването на заповедта норма на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ от ЗДвП, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца.
В случая, както беше посочено по-горе, е била осъществена именно хипотезата на тази разпоредба от страна на жалбоподателя. В този смисъл диспозицията на нормата е била реализирана, като е приложена предвидена в нея принудителна административна мярка.
Съдът намира за необходимо изрично да отбележи, че прилагането на ПАМ по своята правна същност, не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН, се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от такива, но сами по себе си те не са административни наказания. Тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред. В конкретния случай, за да се установи дали законосъобразно административният орган е приложил конкретната принудителна мярка, следва да бъде установено налице ли са всички предпоставки за прилагане на ПАМ, посочени в разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“от ЗДвП. Анализът на събраните доказателства налага

еднозначен и категоричен извод, че са налице всички законово предвидени основания за издаване точно на такава ЗППАМ, както и че същата е издадена в съответствие с материалния закон и в съответствие с целта на закона.
Следва да се посочи също така, че е нормално и естествено наложената мярка да създава неудобство за водача на МПС спрямо когото е приложена, т. к. в противен случай от налагането й не би имало смисъл. Предвидената мярка е израз на държавната политика насочена към ограничаване и преустановяване управлението на МПС по начин, опасен да другите участници в движението, което е обществено значима цел, с оглед значителния брой жертви и пострадали по пътищата вследствие на това негативно явление. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на конкретния вид правонарушения. Крайният резултат е осуетяване на възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение, чрез препятстване възможността на нарушителя да управлява МПС за определен период от време.
Предвид изложеното съдът приема, че така подадената жалба се явява неоснователна. Оспорваната заповед е издадена от компетентен и надлежно овластен орган, в съответствие с изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Правилно е приложен материалният закон и не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Спазена е също и целта на закона. Дължимо е отхвърляне на оспорването.
С тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба на Б. К. П. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-002490 от 19.05.2026г. изд. от Е. Б. - ПОЛИЦЕЙСКИ ИНСПЕКТОР КЪМ СДВР, ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ, за налагане на ПАМ по чл.171 т.1,б. „З“ ДД от ЗДвП- временно отнемане на свидетелството за МПС, но за не повече от 12 месеца.
ОСЪЖДА Б. К. П. да заплати на СДВР сумата от 50 евро разноски по делото за процесуално представителство.

Решението е окончателно.